

This is how it is that one Tuesday night I find myself hugging my toilet bowl in the name of sleep activism

Can sleep be a form of activism? asks the art company behind Tuesday Night Sleeping Club. We put it to the test - but encountered a number of obstacles along the way

Af Jesper Olsen

I'm sleeping badly at the moment. My wife and I are bidding on an apartment with the worries that follow and our one and a half year old does his part to sniff out the nights. So when the art company hello!earth asks if we can spend the night hours on activism, my first thought is: Do we need to? Still - kindly urged by my editor - this bright summer evening I have enrolled in Tuesday Night Sleeping Club, which over seven Tuesdays in May and June will "connect the city's sleeping community" and explore "the sleeping space of night and dream". It's basically an app, but it's not like the countless sleep buttons being spit out these years. Sleep has become big business, a billion-dollar industry that promises to help you sleep better and longer. At a time like this, it makes sense for artists to impart a different view of sleep than the self-appointed self-help gurus - and that's what hello!earth will do tonight. Out on the

night and the annual morning, volunteer enthusiasts have arranged activist gatherings in Copenhagen. Before then, there is night radio with "a series of evening rituals and actions that get us ready to go through the keyhole and into the cleft state between dream and reality."

My daughter, who is reluctant to go through the night's keyhole, is being put away for a long time by her mother inside next door, so I put on hearing aids and turn on the app at 9 pm.

Sleep as activism?

A voice with an English accent welcomes a soft sound-bottom of the bell and chimes. Da-niel, his name is. He is accompanied by Jacob and Vera, and they talk a little about the alluring places of dreams and about what is going to happen in the next few hours. We must, says Jacob, prepare ourselves to enter the night with a new consciousness, a new gaze. Can night be a space where we create visions for a common future? Can sleep be a form of activism if we insist on the value of the intangible, or that which has not materialized yet?

Daniel warns that what we need may well look a little strange to outsiders. That our families might wonder if they see us crawling around under kitchen cupboards or wandering naked around in circles. My expectations for the evening skyrocket.

I'm getting dirty from the start. In the first "micro-action to open cracks in time and space", we must go outside, call on ourselves and come in again.

For the sake of putting, I omit it with the bell and list just as ge-linde in and out. It feels very inactive to walk so quietly with the doors. Afterwards we have to put on party clothes, but my wardrobe is in the bedroom where the putting takes place. I put on a pair of patent leather shoes from the shoe closet and feel like an incompetent sleep activist.

The plastic chicken thigh

Now Daniel asks me to close my eyes, get up, and move toward the edge of the home. I have to breathe a thing that can be in my hand. I grope my way along the wall until I hit the skin-beak against what must be my daughter's play kitchen. I bend down and grab an object with a good grip. When I am told to open my eyes, I see that it is a plastic chicken thigh. "It's going to be your companion tonight," Daniel says.

»Keep it close. "

»I'm taking my new companion with me

me on the next excursions. We need to get out to the front door and back again as slowly as we can physically move. We must go out into the kitchen and feel the ghosts of the inhabitants of the past. And we have to leave the kitchen and go to the bathroom, worming our way along the floor like a 200 kilo sea lion. It hisses in my ears as I painstakingly stomach myself towards the bathroom. The storm increases.

"YOU'RE GRAPPING FOR SOMETHING," Daniel shouts in panic, and this is how it happens that on a Tuesday night at 9.38 pm I find myself stretching out on my bathroom floor while I hug my toilet bowl and squeeze a plastic chicken thigh in my right hand.

And it's not tonight's most notable scene.

”

When I am told to open my eyes, I see that it is a plastic chicken thigh. "It's going to be your companion for tonight," Daniel says. "Keep it tight"

Half an hour later we reach a climax. To the inciting sound of timpani and clinking glass, I have flung pushed three things into the middle of the living room floor - an impressive feat all the while, according to Daniel, they weigh 5,000 kilos each. Now I am dancing an impromptu tribal medan around the heavy things, aroused by an increasingly exalted-right Daniel. "AAARGH!" He shouts. "OPEN THE DOOR!" He shouts. "RUN INTO THE LIVING ROOM!" He shouts. "YOU NEED HELP!"

Help arrives and peace descends over the evening. I stand in the balcony door, soaking in the scent of evening damp grass, trying to feel, 'how I am connected to the sea and the forest'. It was the last micro-action of the evening. Daniel has got his heart rate down and talks to Vera and Jacob about dreams, about the tenderness and potential of the night, and about the moose in the forest not sleeping for eight hours in a row, which strikes me as a funny example to choose. Jacob talks about the nocturnal actions out in the city that you can join in if you want to sleep like a moose tonight. You can join the Walking Circular Assembly at 4.45 on Rådhuspladsen, dress up as the rare, endangered night-swarming chalk owl from Amager Fælled with a group of white-clad nature activists or learn how to make self-watering plants by activist and artist Stine

Linnemann. It's me who's going to leave tomorrow, so I have to settle for 'dream dance and true sleepwalk' at 4.30 at Zoom.

Sleeping like a baby

At 22.49 it is bedtime. I'm standing in front of the sofa bed in the living room. Vera, who throughout the evening has had more poetic-losé monologues, has just told about Greek mythology, in which the sleep god Hypnos and Thanatos, the personification of natural death, are twin brothers. Now Daniel takes us through the sleep ritual. We are 53 listening, and now we have to undress at the same time, one garment at a time, which we have to put in front of the bed so that they form a fi gur of textile. The underpants are the last thing that smokes, they have to be the head. "Lie down on the side," and I lay my naked body parallel to the clothes fi guren, I still have my plastic chicken thigh in hand. Feel the skin breath. We get up, the sleeping community, and crawl into bed. Here we lie, while the sounds of waves, bells and knocks on windows take turns pulling us back to sleep and up again. We must stay in the crack, where dream and reality mix with each other. What I do not know when I fall asleep is that due to a bug in the app I will not be woken up at fi re as planned. Activistically, the night becomes an fi asko. But for the first time in a week, I sleep like a baby.

jeol@information.dk

Skuespillerinden med det skarpe blik

Den elegante skuespiller Lily Weiding fik alle de roller, hun kunne ønske sig. Men det var ikke mindst hendes rolle som instruktør af Beckett og som sparringspartner for Morten Grunwald, der satte afgørende præg på den danske teaterhistorie

NEKROLOG

Af Anne Middelboe Christensen

Hun var smuk. Køligtsmuk med et skarpt blik og et smalt, lidt reserveret smil. Aristokratisk og elegant, slank og stilsikker – og forførende på en absolut uopnåelig måde.

Skuespillerinden Lily Weiding var en kvinde, man tilbad. Ikke en kvinde, man kom tæt på. Billeder af hende som Ibsens livstrætte Hedda Gabler med pistolerne viser en kvinde, der fordrejer hovederne på alle mændene omkring sig. Uden at vente på at se dem falde.

Nu er hun død, 96 år gammel. Hun lod sig først pensionere som skuespiller, da hun var 83 år. Stadig på toppen og med ufravigelig disciplin i sin stærke stemme – efter en bemærkelsesværdig lykkelig skuespillerkarriere.

Hendes allersidste rolle blev mærkeligt symbolsk for hendes karriere. Det var rollen som den ufravigelige dørvogter i Katrine Wiedemanns geniale opsætning

af Strindbergs *Et drømmespil* på Betty Nansen Teatret i 2007. Lily Weidings beskedne skikkelse og hendes furede ansigt udtrykte her den totale lidelse, samtidig med at hendes distinkte stemme var funklende klar.

Et par årtier tidligere, i 1998, spillede hun moderen i Astrid Saalbachs barske jalousistykke *Aske til aske – støv til støv* på Husets Teater. Lily Weiding spillede moderen til Tammi Østs elskerinde – en mor, der selv havde oplevet rædslerne fra Anden Verdenskrig på sin egen krop, og som med nedtonet flytningeaccent og nøjsom bitterhed i øjnene fulgte datterens fatale desperation. Denne præstation gav hende en Reumert. Året efter spillede hun en helt anden slags mor, nemlig den elegante og begavede overklassefrue Mrs. Higgins i Mogens Pedersens kloge iscenesættelse af musicalen *My Fair Lady* på Det Ny Teater. Hun spændte vidt.

Filmroller fik hun flest af i begyndelsen af sin karriere. På tv skabte hun dog en skæg figur ud af kongens stride søster i julekalenderen *Jul på slottet*, der senest blev genudsendt i 2013. Hendes stemme havde en særpræget klang og en kompromisløs præcision, og så sent som i 2007 indlæste hun Karen Blixens *Den afrikanske farm*. Med overskud.

Debut under krigen

Lily Weiding blev født i København i 1926. Allerede som 17-årig debuterede hun på Frederiksberg Teater. Det var under krigen, i 1942, i *Vor by*, hvor hun fik et sandt gennembrud. Senere blev hun optaget på Det Kongelige Teaters elevskole, og hun debuterede igen som Solveig i Ibsens *Peer Gynt*. Hun spillede siden ikke mindst på Ridder-

salen, men hun havde også lange engagementer på Det Kongelige Teater, og hun blev belønnet med alle landets store teaterpriser. Allerede i 1956 fik hun Teaterpokalen.

Lily Weidings ægteskab med Morten Grunwald blev et stærkt skuespillerægteskab, der holdt. Da de blev kærester, var hun allerede enke for anden gang. Hun havde først været gift med skuespilleren Sigfred Johansen, der døde i 1949, og derefter med skuespilleren Mogens Wieth, der døde som bare 42-årig i 1962, og med hvem hun fik to døtre, Xenia og Julie Wieth. Lily Weiding var dengang 40 år, og Morten Grunwald var bare 30 år, og ugebladene dyrkede aldersforskellen intenst. Men det skulle være dem. Sammen fik de datteren Tanja – og ægteskabet holdt i mere end 50 år, indtil hans død i 2018.

Parret kom til at spille mange forestillinger sammen. Et foto fra forestillingen *De fire årstider* på Det Ny Teater i 1967 viser en ung, mørkhåret Morten Grunwald klædt i sort, mens en mystisk smilende, lyshåret Lily Weiding klædt i hvidt står bag ham og holder ham på ar-

Lily Weiding er død, 96 år gammel. Hun lod sig først pensionere som skuespiller, da hun var 83 år. Stadig på toppen og med ufravigelig disciplin i sin stærke stemme – efter en bemærkelsesværdig lykkelig skuespillerkarriere.

Foto: Malene Anthony Nielsen/Ritzau Scanpix

men. Det var hende, der styrede. Også når de lod sig fotografere, og han altid kærligt holdt om hende – eller kiggede ned på hende og kysede hende. Stolt som bare fa'en.

Vovet casting

I dansk teater var Lily Weiding ikke blot en fremragende og intelligent skuespiller. Hun bidrog også afgørende til, at den nye internationale dramatik kom til København. I 1971 overtog Morten Grunwald det lillebitte Bristol Teatret på Strøget, og her skabte Lily Weiding og Morten Grunwald de næste ti år et repertoire af den nye dramatik, der provokerede rundt om i Europa. Parret havde ikke mindst forelsket sig i Samuel Becketts absurde efterkrigsdramatik.

I 1977 kunne Lily Weiding som instruktør præsentere Becketts eksistentielle stykke *Mens vi venter på Godot* fra 1952. Castet var vovet. For de sære vagabonder, der står på en vej i ingenmandsland og venter på en mand, der ikke kommer, blev spillet af trio fra Olsen-Banden: Ove Sprogøe, Poul Bundgaard og Morten Grunwald.

Publikum troede, at de skulle ind og se noget sjovt. I stedet kom de ind til et dybt alvorligt og samtidig urkomisk drama.

Uforståelig Godot

Måske netop derfor blev forestillingen voldsomt populær. Selv husker jeg, hvordan min nydelige farmor iført frakke og hat tog mig med i Bristol for at se *Mens vi venter på Godot*. Jeg var kun 13 år og forstod ikke helt, hvad der foregik. Det gjorde min farmor heller ikke. Men jeg kunne mærke, at jeg oplevede en vigtig teaterforestilling – og at der blev pirket til livet og døden. Så når jeg siden har set Beckett, har jeg altid sendt Lily Weiding en kærlig tanke.

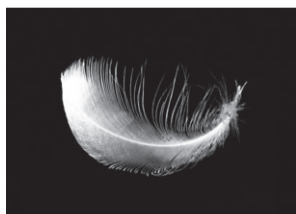
Da Morten Grunwald fandt på at skabe teater i det storslåede rum i Østre Gasværk fra 1979 og ikke mindst iscenesatte *Mens vi venter på Godot*, var det da også med stærk inspiration fra Lily Weiding – helt frem til hans seneste, rendyrkede iscenesættelse på Østre Gasværk i 2013. Og i denne sæson har Maria Vinterberg overtaget Beckett-staffetten med sin sprudlende *Mens vi venter på Godot* på Teatret ved Sorte Hest. Symbolsk set fra Morten Grunwald og dermed fra Lily Weiding.

I 2018 døde Morten Grunwald af kræft, 83 år gammel. Lily Weiding deltog ikke i hans begravelse, fordi hun var blevet syg. Nu er hun fulgt efter ham. Portnerkonen i *Et drømmespil* har nu selv åbnet døren ind til døden.

”

Skuespillerinden Lily Weiding var en kvinde, man tilbad. Ikke en kvinde, man kom tæt på

amc@information.dk

SERIE

Drømmen om søvn

× Mange har sovet elendigt og drømt vildt under nedlukningen. Og generelt taler vi mere om søvn end nogensinde før og bruger utrolige summer på ag-gregater, der kan optimere den. God søvn er blevet et af tidens vigtigste status-symboler. Informations kulturredaktion stiller gennem nedslag i bl.a. litteratur og ny og gammel kunst skarpt på menneskets døde timer i døgnnet